

Nu har vi så forslaget i dag til førstebehandling. Venstre har muligheden for at støtte, at vi den 28. september får en afstemning om alle fire forbehold, og Venstre kan så gå ud og argumentere over for den danske befolkning for at ophæve alle fire forbehold. Hvad er det, der er sket, siden Venstre nu lige pludselig ikke mener det, man har ment siden 1992?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Venstre har aldrig ment eller fremsat forslag eller ønsker om, at vi skulle have en folkeafstemning om alle fire undtagelser på én gang. Venstre har altid ment, at vi skulle af med undtagelserne hurtigst muligt.

En af grundene til, at det ikke er specielt klogt at sætte alle fire undtagelser til afstemning på én gang, er, at det meget let kan gøre afstemningen meget uoverskuelig. Jeg tror faktisk, at når vi fik et nej ved Maastricht, skyldes det ikke – i hvert fald når man ser på de undersøgelser, der er blevet lavet efter Maastrichtafstemningen den 2. juni 1992 – at man havde sagt nej til forskellige konkrete dele af EU-samarbejdet, men man havde derimod sagt nej til det her lidt uoverskuelige, store skridt ind i fremtiden.

Vi mener altså, at det er en klog politik, når man formulerer folkeafstemningsemner, at man så formulerer dem på en måde, så der er størst mulig sikkerhed for og sandsynlighed for, at man faktisk ved folkeafstemningen tager stilling til det spørgsmål, som sagen drejer sig om.

I forvejen er EU et svært, uoverskueligt emne, men hvis man så derudover sætter fire emner på stemmesedlen på samme tid, så bliver det altså meget uoverskueligt for os alle sammen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg tror, fru Charlotte Antonsen må øve sig på et bedre argument, for sandheden er jo den, at da danskerne i 1992 stemte om Maastrichttraktaten, var der altså flere hundrede paragraffer, der skulle stemmes om. Det kunne danskerne godt overskue at skulle stemme om.

Da danskerne stemte i 1998 om Amsterdamtraktaten, var det igen et tykt kompendium af bestemmelser, man lagde ud til folkeafstemning, hvorimod i 1993 da var det jo netop disse fire forbehold, danskerne skulle tage stilling til.

Så hvad er problemet ved at lade danskerne tage stilling til dem en gang til, som det har været Venstres ønske hele tiden, når fru Charlotte Antonsen bekræfter, at det er Venstres ønske at få de fire danske forbehold ophævet så hurtigt som muligt? Den førstgivne lejlighed er altså den 28. september i år.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Fru Charlotte Antonsens argumentation er meget tyndbenet og uforståelig, jeg havde nær sagt uoverskuelig. Ved alle folkeafstemninger og valg er det ganske mange ting, der er oppe og vende. Ved et almindeligt folketingsvalg er der jo sådan 10, 11, 12, 13 partier, der stiller op, det er jo ganske meget.

Her foreslår vi, at man skal stemme om fire ting, præcis som man stemte ved folkeafstemningen i 1993, hvor der jo var fire ting på dagsordenen. Det var fire undtagelser, man skulle stemme om, nemlig om man kunne tiltræde Maastricht med de fire undtagelser.

Det var uoverskueligt, det var kompliceret, men der gik en debat forud, og vi var så heldige dengang, at vi også fra Folketingets side havde en husstandsomdelt avis, og derved kunne vi forklare tingene. Det kunne vi jo også gøre denne gang, hvis man kunne blive enige om en avis. Så hvorfor vil Venstre ikke være med til at gennemføre den politik, Venstre selv har sagt, man har, nemlig at få fjernet alle forbehold?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu er der altså en ting i argumentationen fra fru Charlotte Antonsen, som hun lige må forklare, så vi forstår det hele. Under førstebehandlingen af lovforslag nr. L 288 hørte jeg Venstres formand, hr. Anders Fogh Rasmussen, sige, at vi den 28. september godt nok formelt stemmer om euroen, men at man som vælger skal være bevidst om, at man egentlig også stemmer om mere, for man stemmer også om, hvorvidt der skal være mulighed for at tage folkeafstemninger ret hurtigt efter om de andre undtagelser.

Og hvis man stemmer nej den 28. september – det betragtede jeg som et løfte – så kunne vi også regne med, at Venstre ikke ville komme rendende i en rum tid – der blev brugt udtrykket en rum tid – med krav om folkeafstemning for at ophæve undtagelserne på de øvrige områder.